

Καὶ ἐκάθητο ἐκεῖ ὑπερήφανα, καὶ ἐσυλλογίζετο τὰ μεγαλειότης.

— Ἄν μ' ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐγεννήθηκα ἀπὸ μίαν ἀκτίνα τοῦ ἡλίου δὲν θά μ' ἐφαίνετο παράξενον. Εἶμαι τόσοσ λεπτή! Καὶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νομίζω ὅτι αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου μὲ ἀναζητοῦν πάντοτε ἐδῶ κάτω. Εἶμαι τόσοσ λεπτή, ὥστε μήτε ἡ μητέρα μου δὲν ἔμπορεῖ νὰ μὲ διακρίνη.

Μίαν ἡμέραν δύο παιδιὰ τοῦ δρόμου ἤλθαν καὶ ἐσκάλιζαν εἰς τὸ αὐλάκι, ὅπου εὕρισκαν πότε καρφία, πότε κανὲν χάλκινον νόμισμα.

— ὦχ! ἐφώναξε τὸ ἐν παιδί, διότι ἡ σακκοῖράφα τοῦ ἐκέντησε τὸ δάκτυλον. Νὰ μία σπασμένη βελόνη.

— Μὲ συμπάθειον, εἶπεν ἡ σακκοῖράφα. Εἶμαι καρφίτσα!

Ἄλλὰ δὲν τὴν ἤκουσαν τὰ παιδιὰ. Τῆς εἶχε πέσει τὸ βουλοκέρι, τὸ δὲ χρῶμά της εἶχε γείνει κατάμαυρον ἄλλὰ ἐξηκολούθει νὰ ὑπερηφανεύηται διὰ τὰ προτερήματά της.

— Νὰ ἐν αὐτὸν σπασμένον, ἐφώναξε τὸ ἄλλο παιδί. Ἄς τὴν βάλωμεν μέσα!

— Οἱ τοῖχοι κάτασπροι καὶ ἐγὼ μέσα μαύρη. Αὐτὸ μοῦ ἔρχεται, εἶπεν ἡ σακκοῖράφα. Θὰ φαντάζω καλὰ μέσα εἰς τὸ αὐτὸν!

Ἐκεῖ διὰ μιᾶς τὸ παιδί πατεῖ τὸ αὐτὸν, καὶ κρᾶξ τὸ σπάνει!

— Ἄλλοιμονον! ἐφώναξεν ἡ σακκοῖράφα. Τί ἦτο τοῦτο; Θὰ κακοπάθω!

Ἄλλὰ δὲν ἔπαθε τίποτε. Ἐπέσε μόνον ἀπὸ τὸ αὐτὸν καὶ ἐστρώθη κατὰ γῆς, καὶ ἴσως ἀκόμη εὕρισκεται ἐκεῖ ὅπου εἶχε πέσει.¹

ANDERSEN.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

23. — Διατετὸ ὕδωρ θερμαίνεται ταχύτερον ἐντὸς ἀγγείου μέλανος, βραδύτερον δὲ εἰς ἀγγεῖον λευκὸν καὶ στιλπνόν;

Διότι ἀγγεῖον μέλαν κεκαλυμμένον ἐξωτερικῶς δι' αἰθέλης ἀπορρόφᾳ τελειότερον τὴν θερμότητα, ἀποδίδει δὲ ταύτην πολὺ εὐκόλως. Ἐνῶ ἐν ἀγγεῖον λευκὸν καὶ στιλπνὸν ἀνταντακλᾶ μέρος τῆς θερμότητος, ἥτις διασπείρεται μὴ δυναμένη νὰ εἰσέλθῃ καὶ θερμάνῃ τὸ ὕδωρ.

24. — Διατετὸ ὅταν φυσῶμεν ἐπὶ πεπυρακτωμένων ἀνθράκων, ἡ καύσις γίνεται δραστηριωτέρα;

Διότι διὰ τοῦ φυσασμοῦ ἀποστέλλομεν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων περισσύτερον ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, καὶ ἐπομένως πλειότερον ὀξυγόνον, τὸ ὅποιον εἶναι ἡ τροφή τοῦ πυρός.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑ ΠΕΡΣΙΚΟΝ

Ἄνθρωπε! Μιμήθητι τὴν ὄρνιθα ἥτις, ἀφοῦ πῖν, ἀνυψοῖ τὴν κεφαλὴν πρὸς οὐρανὸν διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της.

1. Μιτᾶρρ. Δ. Βικίλα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἐξήνητλησαν ἀκόμη οὐδὲ πολλοστημόριον τῶν ἀπείρων ἀληθειῶν ὅσας ὁ χριστιανισμὸς κυφορεῖ ἀενάως ἡ θρησκεία μας, τῆς ὁποίας εἶνε σύμβολον οἱ ἄρτοι δι' ὧν ἔτρεφεν ὁ Χριστὸς τὰ πλήθη, θέλει τρέφει τὰς γενεὰς μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος. (Μ. Ρενιέρης.)

* * Ὅσακίς ἔχῃς ἀφορμὴν νὰ πράξῃς τι δίκαιον, ἀγαθὸν, κοινωφελές, μὴ ἐρωτᾷς ὁποῖον ὄφελος προσγενήσεται σοι ἐξ αὐτοῦ ἢ τί θέλουσιν εἶπει οἱ ἄνθρωποι περὶ αὐτοῦ ἄλλὰ ποιεῖ τὸ καλόν, διότι ἐστὶ καλόν ἔσο δὲ δίκαιος διὰ τὴν πρὸς τὸ δίκαιον ἀγάπην. (Zschokke.)

* * Λέγουσιν δρᾶξε τὴν τύχην ἀπὸ τῆς κόμης. Εἶσαι ὅμως καὶ βέβαιος ὅτι δὲν φορεῖ φενάκην;

* * Πᾶς λίθος δὲν γίνεται κρύσταλλον ἄλλὰ πᾶν κρύσταλλον γίνεται τέφρα.

* * Πιστωταὶ τοῦ μέλλοντος πολλαπλασιάζομεν τὰ εἰς βάρος τοῦ συρόμενα συναλλάγματα, χωρὶς νὰ φροντίζωμεν ἂν θὰ τὰ τιμῆσιν εἰς τὴν λήξιν των.

* * Ὑπάρχει παραφροσύνη νοῦς καὶ παραφροσύνη χαρακτῆρος. Ἡ μὲν πρώτη θεραπεύεται, ἡ δευτέρα ὅμως εἶνε ἀνίατος.

* * Ἡ συκοφαντία εἶνε ὡς ὁ ἀνθραξ ὅταν δὲν καίη, ρυπαίνει.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τουρκικὸν λόγιον.

Οὐδέποτε ἔχει τις τόσοσ ἀνάγκην τοῦ πνεύματός του, εἰμὴ ὅταν ἔχῃ νὰ κάμῃ μὲ εὐήθη.

Φιλοσοφία τῆς γυναικός.

Ἴδου ἡ φιλοσοφία τῆς γυναικός: Ἐν ἡλικίᾳ 20 ἐτῶν «Ποῖον θὰ πάρω;» Ἐν ἡλικίᾳ 30 ἐτῶν «Ποῖος θὰ μὲ πάρῃ;» Δ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἐξαγωγή ὑελίνων πομάτων τῶν φαλῶν.

Πολλάκις τὸ πῶμα ὑελίνου φιάλης εἶναι τοσοῦτον στερεῶς ἐφηρμοσμένον ὥστε δὲν δυναμέθα νὰ ἐξάξωμεν αὐτὸ ἄνευ θραύσεως τῆς φιάλης. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει χρίομεν τὸ στόμιον τῆς φιάλης διὰ σταγόνος ἐλαίου καὶ θέτομεν τὴν φιάλην εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πυρός. Ὅταν ἡ φιάλη θερμανθῇ τὸ ἔλαιον εἰσέρχεται λάθρα μεταξὺ τοῦ πώματος καὶ τῆς φιάλης. Τότε τύπτομεν ἐλαφρῶς τὸ πῶμα πρῶτον ἀπὸ τὸ ἐν καὶ εἶτα ἀπὸ τὸ ἔτερον μέρος διὰ μικροῦ τεμαχίου ξύλου, καὶ οὐδεμίαν πλῆσιν εὕρισκομεν δυσκολίαν νὰ ἐξάξωμεν τὸ πῶμα ἔν ἐναντίᾳ ὅμως περιπτώσει ἀρκεῖ νὰ ἐπαναλάβωμεν ἅπαξ ἡ δις τὸ ἀνωτέρω πείραμα.